

Základní škola T. G. Masaryka Mnichovice

okres Praha-východ, Bezručova 346, 251 64 Mnichovice

Ing. Magdalena Třebická

Magdalena Třebická se narodila 29. března 1944. Jejím rodným městem byly Modřany, dnes známé jakožto část Prahy, v té době a ještě po dalších dvacet čtyři let samostatná obec. Její tatínek byl truhlář, maminka prodavačka, společně žili v domku v Modřanech po celou dobu

studii. Magdalena v Modřanech navštěvovala základní školu, na kterou nastoupila v době nejtužšího stalinistického režimu v roce 1950. Projevoval se také ve škole nesvobodou slova, což vnímala i jako dítě. Mimo jiné také například zákazem hodin náboženství, na které ji rodiče do té doby posílali, nebo povinnou docházkou do Pionýra. Přes veškerou nesvobodu té doby se ale dokázal najít někdo, kdo vytvořil prostředí, kde se děti mohly bavit a na chvíli uniknout. Jednou z takovýchto osobností byl pro paní Třebickou učitel výtvarného kroužku Marek. Dalším z lidí, ke kterým se pojí vzpomínky se základní školou, byl pro Magdalenu také Jaroslav Němeček, její spolužák ze školy i školky, dnes autor komiksu Čtyřlístek.

Po osmi letech strávených na základní škole v Modřanech přišel čas na výběr střední školy. Bylo téměř automatické, že nastoupí na střední ve svém městě, s tím však Magdalena nesouhlasila. Protože chtěla studovat více a škola v Modřanech nebyla nejlepší, rozhodla se pro pražskou školu. Jednoho dne tedy vstala, sedla na vlak a odjela do Prahy osobně zažádat o přijetí. To se jí také povedlo. Byla přidělena do třídy s tzv. nežádoucími dětmi, tedy potomky šlechticů a lidí, kteří se režimu nelíbili. Ale přesto se z nich stal skvělý kolektiv.

Chtěla studovat převážně angličtinu, literaturu a překládání, první volbou pro vysokou školu tedy byla Karlova univerzita, kam ji však nepřijali. Její rodiče totiž nebyli v komunistické straně, tím pádem před velkou konkurencí neměla moc šance. Prázdniny trávila na brigádách a s pocitem, že neví, kam půjde dál. Následně ji ale bratranec, který byl zaměstnán na ministerstvu školství, obeznámil s novým oborem na Vysoké škole ekonomické, a to s oborem mechanizace a automatizace řídicích prací. Nastoupila na něj, jakožto úplně první ročník, protože jinou možností bylo pouze zaměstnání v modřanské čokoládovně. Tehdy na škole poprvé viděla počítač, jeden ze čtyř v celém Československu. Byl původem švédský a Magdalenu na něm zaučoval taktéž švédský programátor. Dělala především plány do strojírenství a továren, to všechno na velmi jednoduchém principu programování, což bylo v té době obrovskou novinkou. Ve

Základní škola T. G. Masaryka Mnichovice

okres Praha-východ, Bezručova 346, 251 64 Mnichovice

třetím ročníku vysoké školy přišla do jejího života velká změna, vdala se za spolužáka z vysoké a měla své první dítě, syna Tomáše.

V noci na 21. srpen roku 1968 jí zavolal tchán a za hluku letadel jí říkal, že začala válka, což paní Třebickou vyděsilo. Její manžel se krátce předtím vrátil z vojny, lekla se, že bude muset zpátky na vojnu. Ráno jela jako obvykle do práce, avšak místo plánovaného každodenního života ji překvapily tanky, jezdící po náměstí Míru. Společně s dalšími lidmi chodila kolem tanků a snažila se je přesvědčit o odjezdu. Jenže tanky začaly střílet. Stála na schodech u Národního muzea, když si uvědomila, že právě muzeum je jejich terčem. V tu chvíli viděla první zraněné lidi a nevěděla, co bude dál. Dalších čtrnáct dní posílala s pomocí dvou švédských kolegů zprávy o dění v Československu do zahraničních redakcí, čímž začala vědomě pracovat proti Rusům.

Nadcházejících dvacet let normalizace bylo pro Magdalenu smutným obdobím, kdy se snažila především postarat se o své dítě, přestěhovat se do Prahy a tak nějak zkoušet žít předepsaný život.

V roce 1989 pracovala ve firmě v ulici Jindřišská, nedaleko Václavského náměstí. Přímo pod okny procházely průvody na demonstrace. Společně se svými kolegy si tedy odskočila z práce se podívat. Energie a

odhodlanost lidí pro změnu pro ni byla velice emocionálním zážitkem.

Po revoluci se dala do podnikání. Společně s několika dalšími lidmi založila v roce 1994 firmu na projekci a řízení podniku na klíč. I přes krušné začátky slavila firma úspěchy. Postupně zaměstnávala několik desítek lidí, kteří zaučovali zákazníky se softwarem počítačů. O firmu ale nakonec bohužel přišla.

V roce 2000 koupila se svým mladším synem dům na Říčansku – vilu v Mnichovicích, kterou přestavěli, opravili a žijí v ní již dvacet dva let. Na Říčansku se také zapojila do spousty projektů, například do MAS Říčansko. Dvanáct let pracovala ve vedení obce, z čehož byla šest let místostarostkou Mnichovic. Dodnes je aktivní v podporování sociálně vyloučených lidí.